

om at henvise Lovforslaget til Finantsudvalget. Dette har altsaa taget denne Sag under Overveielse, og man maatte da undersøge, hvorvidt den Bei, som det andet Thing ifjor havde fordret at gaa, skulde følges. Konsekventen deraf vilde være, at vi ved Behandlingen af selve Finantslovsforslaget maatte udtage samtlige de Lønningsbestemmelser, som i Aarenes Løb ere blevene optagne paa Finantsloven. Skulde det Princip gjennemføres, at Lønningsstillæg overhovedet ikke kunde gives ved Finantsloven, maatte man som Følge deraf udtage Bestemmelser som dem om Premierlieutenanternes Lønningsstillæg og mangfoldige andre saadanne enkelte Bestemmelser, som i Aarenes Løb have fundet deres Plads paa Finantsloven. Dette vilde være den konsekvente Følge, en Følge, som vel maaste i Praxis vil kunne blive gennemført, naar man fremdeles ønsker at fastholde det Princip, at Lønningsstillæg ikke kunne gives paa Finantsloven. Paa den anden Side maatte man fæste Opmærksomheden paa de Indvendinger, som ifjor bleve gjorte imod den Form, hvorunder Forslagene om Lønningsstillæg paa Finantsloven da fremkom. Den daværende ærede Finantsminister gjorde navnlig gjældende her i Salen, at der, ifjøndt han mente, det var en Form, der kunde passere, som han udtalte sig, dog var noget mindre Heldigt i, at man paa Finantsloven optog en Række af Lovbestemmelser, saaledes som de dengang stode paa § 25 med de der samlede Regler. Man fandt det altsaa ikke rigtigt, at disse Regler skulde finde deres Plads paa Finantsloven, og lignende Betragtninger bleve gjorte gjældende i det andet Ulling. Man maatte da i Finantsudvalget opfatte sig det Spørgsmaal, om der ikke kunde findes en Bei, ad hvilken man kunde gaa, saaledes at man utvivlsomt kun fortsatte den Praxis, Rigsdagen og Lovgivningsmagten i det Hele taget i en Række havde fulgt med Hensyn til saadanne Lønningsforhøielser, uden at man derved lodde saa stærkt an imod de Anter, der ere reiste imod paa Finantsloven at optage egentlige Lønningsbestemmelser og Lønningsregler. Man har troet at kunne finde en saadan Bei ved at beregne de Lønningsstillæg, som man efter visse givne Forudsætninger kunde være tilfjnds at tilraade, og da at optage det finantsielle Resultat deraf paa Finantsloven, saaledes at alle vedkommende Lønningskonti bleve forhøiede med det Beløb, der vilde udgjøre Lønningsstillæget paa hver enkelt Post. Hensigten dermed og Reglerne for Lønningsstillægenes Anvendelse vilde man da udtvylke i den Forslaget ledsagende Betænkning. Naar man fulgte denne Bei, har det forekommet Flertallet i Finantsudvalget, paa hvis Vegne jeg taler, at man derved vilde have vjst en Smødekommen lige overfor de Indvendinger, der ifjor bleve gjorte imod Formen for disse Lønningsstillægs Bevilling, og at man utvivlsomt derved vilde være i Konsekvens med den Praxis, som

hidtil er bleven fulgt. Vi have ikke kunnet have nogen Betænkning ved kun at lade selve de Regler hvorefter Lønningsstillægene skulde beregnes, faae deres Plads i Betænkningen, idet vi ingen Tvivl havde næret om, at Regjeringen, naar den modager en saadan Bevilling, ikke vil kunne Andet en anvende den under de Forudsætninger, hvorefter den er givet, altsaa efter de Regler, som desangaaende have faaet deres Plads i Betænkningen. Herefter er det altsaa, at Flertallet iaar foreslaar det høie Thing at vedtage de Forslag, som her foreligger. Ganske vjst har Regjeringen af de Tal, som findes paa Uendringsforslagslisten, ikke kunnet være saa tilfredsstillende som man havde ønsket, idet den høie Regjering nemlig har fundet det rigtigt at nægte at medvirke til at gjøre disse Beregninger. Udvalget har naturligvis i mange Henseender maattet saane Midlerne til og Betingelserne for at gjøre en saadan Beregning fuldstændig paalidelig og nøiagtig i alle Punkter; men ikke desto mindre har man troet at burde gjøre den, idet man har antaget, at man ialtsald er kommen til saa paalige Resultater, at de kunne anvendes stykkevis ved Anvendelsen af Reglerne. Dermed skal det dog ikke være sagt, at ikke enkelte eller flere af disse Tal kunne være unøjagtige, og vi paatage os ikke nogen Garanti derfor; men vi ere sikke paa at den Regjering, som modtager disse Forslag, vil anvende dem efter de Regler, der findes i Betænkningen i Tillæg B, Sp. 179—82. Det maa antages, at den høie Regjering har gjort sig bekendt med denne Betænkning, af hvilken det fremgaar, at Reglerne ere dannede i Hensjold til de Udtalelser, der ere fremkomne ved Hie Behandling her i Thinget. Udvalgets Flertal har nemlig erkjendt, at den Stemmning, som da gjorde sig gjældende, gif ud paa at gaa noget videre, end man gif ifjor, medens der paa den anden Side kun reiste sig enkelte og meget svage Høster for at gaa saa vjdt, som Regjeringslovsforslaget er gaaet, baade med Hensyn til Udstrækningen af Lønningsstillæggene og med Hensyn til disses Varighed. Vi have anset det for afgjort, at Thinget ikke vilde give sit Samtykke til en Lønningsforhøielse for samtlige Lønninger, men at der i den Henseende maatte drages en Grændse, idet man gif ud fra, at det Tryk, som Dyrtiden kan øve, faar sin egentlige Vægt for de lavere Lønninger, medens de høiere Lønninger utvivlsomt bedre ville være istand til at bære et saadant Tryk, som antages at være tilfjede. Hvor Grændsen skal drages, kan der naturligvis være delte Meninger om; Nogle kunne ønske at gaa til lidt høiere Lønninger og Andre til lidt lavere; men Udvalgets Flertal har følt sig overbevist om at have truffet den Anskuelse, som i det Besjntlige næres af dette Things Flertal, ved de Regler, vi her have opstillet. Vi tro saaledes, et Grændsen ved Lønninger af 3,200 Kroner er forsvaerlig, og at